

ĐỨC TIN KIÊN VỮNG TRONG LÚC GẶP HIỂM NGUY

Thứ hai ngày 26-10-1992 trời nắng thật đẹp. Bà Nelly Bellenger, cùng với chồng - ông André Climent, 56 tuổi - và đứa con gái cưng - Marine, 9 tuổi - du ngoạn biển cả trên một chiếc thuyền lớn căng buồm dành cho du khách. Hôm ấy cũng là sinh nhật thứ 46 của bà Nelly.

Bà Nelly cảm thấy tâm hồn tràn đầy vui sướng. Bà cảm tạ THIÊN CHÚA, ghi ơn chồng, về món quà sinh nhật đặc biệt dành cho bà. Bà âu yếm vừa ôm hôn chồng vừa nói:

- Tất cả đều tuyệt đẹp. Cảm ơn Chúa. Cảm ơn anh!

Trong giây phút hạnh phúc, bà như quên hết mệt nhọc của những ngày chuẩn bị công phu cho chuyến hải hành. Bà cũng gần như quên hết những âu lo cho hiểm nguy, tai nạn có thể xảy ra trên biển cả!

Một lúc sau, trong khi ông André đứng trên boong cuối tàu để thăm dò chân trời và tìm kiếm chiếc tàu bạn thì bà Nelly đứng ngắm trời mây non nước. Còn bé Marine thì chơi đùa với hai chó con trong hầm tàu.

Bất thành linh hiểm nguy xảy ra. Con tàu bỗng quay góc vuông 90 độ và lướt ngược qua các đợt sóng. Chưa hết. Chiếc thuyền bỗng dựng đứng lên, trước khi lật úp xuống biển. Trong biến động bất ngờ, cả hai ông bà André và Nelly bị quăng xuống biển.

Sau giây phút hoảng hốt, ông André bơi đi tìm vợ và con. Ông đến kịp lúc để kéo bà Nelly khỏi bị chết chìm. Nhưng bé Marine thì không thấy bóng dáng đâu. Ông André hiểu ngay con bé bị kẹt trong hầm tàu. Ông bơi đến gần con tàu và tìm cách mở cửa giải thoát con. Nhưng vô hiệu. Cả hai vợ chồng chỉ còn biết dùng mọi sức lực và can đảm để sống còn, hầu có thể cứu con.

Trong hầm tàu, bé Marine cảm thấy con tàu bị chao động mạnh. Nhưng cô bé vẫn vô tư vui đùa với hai chú chó Vicky và Polo. Marine chỉ thực sự cảm nhận hiểm nguy khi cô bé trông thấy con tàu bỗng bị đảo ngược và nước bắt đầu tràn vào. Cô bé sợ hãi và gọi cha gọi mẹ, nhưng không nghe tiếng ai trả lời.

Thời gian cứ thế trôi qua, ròng rã gần một đêm trường. Bé Marine không dám nghĩ đến mẹ cha. Bé không rõ cha mẹ có bị chết đuối không? Và nếu cha mẹ không chết mà lại không đến cứu bé, thì hẳn chỉ vì một lý do duy nhất là các ngài không thể cứu được. Có điều đáng nói là cô bé không khóc. Cô bé tự nhủ:

- Khóc làm gì vô ích, bởi vì đâu có ai để an ủi vỗ về mình!

Nhưng trong cô đơn, một mình chống chọi với hiểm nguy không có mẹ cha, cô bé đã nghĩ đến Chúa và cầu nguyện cùng Chúa. Cô bé xin Chúa giúp Ba Má thoát chết, để Ba Má cũng cứu bé thoát chết nữa.

Bên ngoài, ông bà André và Nelly phải vất vả chống chọi với tử thần. Sau cùng, ông bà cũng bám được vào thành tàu và leo lên tàu. Nhưng không may, đêm ấy trời tối đen, không trăng không sao. Do đó việc ra hiệu để các tàu khác đến cấp cứu thật là khó. Mãi đến 2 giờ sáng, một chiếc tàu vận tải của Ý trông thấy và tìm cách đến gần để cứu. Khi hai người vừa được chuyển lên tàu Ý, bà Nelly vừa mếu máo vừa bập bẹ một câu tiếng Ý với các

thủy thủ người Ý. Bà giơ tay chỉ chiếc tàu và nói:

- Đứa bé ... con gái của chúng tôi!

Nhưng chỉ nguyên câu đó, đủ để vị thuyền trưởng người Ý hiểu ngay thảm kịch. Ông ra lệnh bắt đầu cuộc tìm kiếm. Trong khi đó, bà Nelly không còn đủ sức làm bất cứ một hành động nào khác ngoài việc ngồi yên và im lặng cầu nguyện. Bà tha thiết xin Chúa cho các thủy thủ người Ý tìm thấy con bà còn sống.

Sau 4 tiếng đồng hồ cấp cứu, người ta mới đưa được bé Marine ra khỏi hầm tàu. Ông André cảm động không nói nên lời, chỉ biết ôm chặt đứa con gái vào lòng và hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy dài trên má. Bà Nelly cũng chỉ biết làm y như chồng, và còn hơn chồng. Bà ngược mắt cảm tạ THIÊN CHÚA đã gìn giữ con bà còn sống.

Đúng một năm sau ngày xảy ra tai nạn, Marine bắt đầu niên học mới.

Thình thoảng, cô bé nói với các bạn về các loài cá, hoặc nói về cuộc sống trên biển cả. Nhưng cô bé tuyệt nhiên không bao giờ kể cho các bạn cùng tuổi nghe về biển cố hải hùng mà cô bé trải qua trên biển. Chỉ có một điều đáng chú ý, cô bé hình như tỏ ra già dặn, chín chắn hơn. Bằng một giọng thật người lớn, cô tâm sự với các bạn:

- Từ nay, mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, Marine không bao giờ quên đọc kinh, cầu nguyện cùng THIÊN CHÚA.

... Phúc lành của THIÊN CHÚA là phần thưởng cho người đạo hạnh, trong giây lát Người làm cho phúc lành nở rộ như hoa. Con đừng nói: "Tôi cần gì đây? Rồi ra tôi còn phải có những của nào nữa?" Đừng nói: "Tôi đầy đủ cả rồi, từ đây tôi còn gặp bất hạnh nào nữa đâu?" Ngày gặp vận may, người ta quên nỗi bất hạnh và ngày gặp bất hạnh, người ta chẳng nhớ đến vận may. Trong ngày mệnh chung, trả cho con người theo lối họ đã sống, đối với THIÊN CHÚA, là chuyện thật dễ dàng (Sách Huấn Ca 11,22-26).

("Reader's Digest SELECTION", Mars/1994, trang 118-124).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt